

BOLETIN OFICIAL

DEL

OBISPADO DE OSMA.

Sumario de este número.—Carta Encíclica de Su Santidad Pio X, (*texto latino.*)—Edicto para un Canongía en Soria.—Anuncio de Ordenes generales.—Caso de conciencia para la última conferencia de Noviembre.—Necrología.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

DIVINA PROVIDENTIA

PII PAPÆ X

EPISTOLA ENCYCLICA

AD PATRIACHAS PRIMATES ARCHIEPISCOPOS EPISCOPOS ALIOSQUE

LOCORVM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CVM

APOSTOLICA SEDE HABENTES

**Venerabilibus Fratibus Patriarchis Primatibus
Archiepiscopis Episcopis aliisque locorum
ordinariis pacem et communionem cum Apostolica
sede habentibus**

PIAS PP. X

VENERABILES FRATRES

Salutem et Apostolicam Benedictionem.

Esupremi apostolatus cathedra, ad quam, consilio Dei inscrutabili, eVecti fuimus, vobis primum eloquuturos, nihil attinet commemorare quibus Nos lacrymi

magnisque precibus formidolosum hoc Pontificatus onus depellere a Nobis conati simus. Videmur equidem Nobis, etsi omnino meritis impares, convertere in rem Nostram posse quae Anselmus, vir sanctissimus, querebatur quum, adversans et repugnans, coactus est honorem episcopatus suscipere. Etenim quae ille moeroris indicia pro se afferebat, eadem et Nobis proferre licet, ut ostendamus quo animo, qua voluntate Christi gregis pascendi gravissimum officii munus exceperimus. *Testantur*, sic ille (1), *lacrymae meae et voces et rugitus a genitu cordis mei, quales nunquam de me, ullo dolore, meminisse ante diem illam, in qua sors illa gravis archiepiscopatus Cantuariae visa est super me cecidisse. Quod ignorare nequiverunt illi qui, ea die, vultum meum inspexerunt... Ego magis mortuo quam viventi colore similis, stupore et dolore pallibam. Huic autem de me electioni imo violentiae, hactenus, quantum potui, servata veritate, reluctatus sum. Sed iam, velim nolim, cogor fateri quia quotidie iudicia Dei magis ac magis conatui meo resistunt, ut nullo modo videam me ea posse fugere. Unde iam, non tam hominum quam Dei, contra quam non est prudentia, victus violentia, hoc solo intelligo me uti debere consilio, ut postquam oravi quantum potui, et conatus sum ut, si possibile esset, calix iste transiret a me ne biberem illum... meum sensum et voluntatem postponere, me sensui et voluntati Dei penitus commitam.*

Nec plane repugnandi causae, multae, et maximae, defuerunt Nobis. Praeterquam enim quod honore pontificatus, ob tenuitatem Nostram, nullo pacto Nos dignaremur; quem non moveret ei se successorem designari, qui, cum Ecclesiam sex fere ac viginti annos sapientissime rexisset, tanta valuit alacritate ingenii, tanto virtutum omnium splendore, ut vel adversarios in sui admirationem traduxerit et memoriam sui nominis factis preclarissimis consecrarit?—Dein, ut praete-

(1) Epp. l. III, ep. I.

reamus cetera, terrebat Nos quam quod maxime, ea quae modo est humani generis conditio afflictissima. Quem enim lateat, consociationem hominum gravissimo nunc, supra praeteritas aetates, atque intimo urgeri morbo; qui in dies ingravescens eamque penitus excedens ad exitium rapit? Morbus qui sit, intelligitis Venerabiles Fratres, defectio, abscessioque a Deo: quo nihil profecto cum pernicie coniunctius, secundum Prophetam dictum (1): *Quia ecce, qui elongant se a te, peribunt*. Tanto igitur malo, pro pontificali munere quod demandabatur, occurrendum esse Nobis videbamus; arbitrabamur enim Dei iussum ad Nos pertinere. *Ecce constitui te hodie super gentes et super regna, ut avellas et destruas, et aedifices et plantes* (2); verum conscii Nobis infirmitatis Nostrae, negotium, quod nihil simul haberet morae et difficultatis plurimum, suscipere verebatur.

Attamen, quoniam numini divino placuit humilitatem Nostram ad hanc amplitudinem potestatis provehere; erigimus animum *in eo qui Nos confortat* Deique virtute freti manum operi admoventes, in gerendo pontificatu hoc unum declaramus propositum esse Nobis *instaurare omnia in Christo* (3), ut videlicet sit *omnia et in omnibus Christus* (4). Erunt profecto qui, divina humanis metientes, quae Nostra sit animi mens rimari nitantur atque ad terrenos usus partiumque studia detorquere. His ut inanem spem praecidamus, omni asseveratione affirmamus nihil velle Nos esse, nihil, opitulante Deo, apud consociationem hominum futuros, nisi Dei, cuius utimur auctoritate, ministros. Rationes Dei rationes Nostrae sunt; pro quibus vires omnes vitamque ipsam devovere decretum est. Unde si qui symbolum a Nobis expetant, quod voluntatem animi patefaciat; hoc unum dabimus semper *Instaurare omnia in Christo!*

(1) Ps. LXXII, 27. (2) Ierem. I, 10. (3) Ephes. I, 140.
 (4) Coloss. III, 11.

Quo quidem in preclaro opere suscipiendo urgen-
doque illud Nobis, Venerabiles Fratres, alacritatem
affert summam, quod certum habemus fore vos omnes
strenuos ad perficiendam rem adiutores. Id enim si
dubitemus, ignaros vos, non sane iure aut negligentes
putaverimus nefarii illius belli, quod nunc, ferme ubi-
que, commotum est atque alitur adversus Deum. Vere
namque in Auctorem suum *fremuerunt gentes et populi
meditati sunt inania* (1); ut communis fere ea vox sit
adversantium Deo: *Recede a nobis* (2). Hinc extincta
omnino in plerisque aeterni Dei reverentia, nullaque
habita in consuetudine vitae, publice ac privatim, su-
premi eius numinis ratio: quin totis nervis contenditur
omnique artificio, ut vel ipsa recordatio Dei atque
notio intereat penitus.

Haec profecto qui reputet, is plane metuat necesse
est ne malorum, quae supremo tempore sunt expectan-
da, si perversitas haec animorum libamentum quoddam
ac veluti exordium; neve *filius perditionis*, de quo Apos-
tolus loquitur (3), iam in hisce terris versetur. Tanta
scilicet audacia, eo furore religionis pietas ubique im-
petitur, revelatae fidei documenta oppugnantur, quae-
que homini cum Deo officia intercedunt tollere delere
prorsus praefracte contenditur! E contra, quae, secun-
dum Apostolum eundem, propria est *Antichristi* nota,
homo ipse, temeritate summa in Dei locum invasit,
extollens se *supra omne quod dicitur Deus*; usque adeo
ut quamvis Dei notitiam extinguere penitus in se ne-
queat, Eius tamen maiestate reiecta, aspectabilem hunc
mundum sibi ipse veluti templum dedicaverit a ceteris
adorandus. *In templo Dei sedeat, ostendens se tamquam sit
Deus* (4).

Enimvero hoc adversus Deum mortalium certamen
qua sorte pugnetur nullus est sanae mentis qui ambi-
gat. Datur quidem homini, libertate sua abutenti, re-

(1) Ps. II, 1. (2) Iob. XXI, 14 (3) II Thess. II 3. (4) II
Thess. II. 2.

rum omnium Conditoris ius atque numen violare; veruntamen victoria a Deo semper stat: quin etiam tum propior clades imminet, quum homo, in spe triumphi, insurgit audentior. Haec ipse Deus nos admonet in Scripturis sanctis. *Dissimulat scilicet peccata hominum* (1), suae veluti potentiae ac maiestatis immemor: mox vero, post adumbratos recessus *excitatus tamquam potens crapulatus a vino* (2), *confringet capita inimicorum suorum* (3); ut norint omnes *quoniam rex omnis terrae Deus* (4), *et sciant gentes quoniam homines sunt* (5).

Haec quidem, Venerabiles Fratres, fide certa teneamus et expectamus. Attamen non ea impediunt quominus, pro nostra quisque parte, Dei opus maturandum nos etiam curemus: idque, non solum efflagitando assiduae: *Esxurge, Domine, non confortetur homo* (6); verum, quod plus interest, re et verbo, luce palam, supremum in homines ac naturas ceteras Dei dominatum adserendo vindicandoque, ut Eius imperandi ius ac potestas sancte colatur ab omnibus et observetur.— Quod plane non modo officium postulat a matura profectum, verum etiam communis utilitas nostri generis. Quorumnam etenim, Venerabiles Fratres, animos non conficiat trepidatio ac moeror, quum homines videant, partem maximam, dum quidem humanitatis progressus haud immerito extolluntur, ita digladiari atrociter inter se, ut fere sit omnium in omnes pugna? Cupiditas pacis omnium profecto pectora attingit, eamque nemo est qui non invocet vehementer. Pax tamen, reiecto Numine absurde quaeritur: unde namque abest. Deus, iustitia, exsulat; sublataque iustitia, frustra in spem pacis venit *Opus iustitiae pax* (7). — Novimus equidem non paucos esse, qui studio pacis ducti, *tranquillitatis nempe ordinis*, in coetus factionesque coalescunt, quae ab *ordine* nominant. Proh tamen spes curasque inanes!

(1) Sap. XI, 24. (2) Ps. LXXVII, 65. (3) Ps. LXVII, 22.
(4) Ib. XLVI, 8. (5) Ib. IX, 20. (6) Ps. IX, 19. (7) Is. XXXII, 17.

Partes *ordinis*, quae pacem afferre turbatis rebus reapse queant, unae sunt: partes faventium Deo. Has igitur promovere necesse est, ad easque quo licebit plures adducere, si securitatis amore incitamur.

Verum haec ipsa, Venerabiles Fratres, humanarum gentium ad maiestatem Dei imperiumque revocatio, quantumvis licet conemur, numquam nisi per Iesum Christum eveniet. Monet enim Apostolus: *Fundamentum aliud nemo potest ponere praeter id quod positum est, quod est Christus Iesus* (1). Scilicet unus ipse est, quem *Pater sanctificavit et misit in mundum* (2); *splendor Patris et figura substantiae eius* (3), Deus verus, verusque homo: sine quo, Deum ut oportet, agnoscere nemo possit; nam *neque Patrem quis novit nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare* (4).—Ex quo consequitur, ut idem omnino sit *instaurare omnia in Christo* atque homines ad Dei obtemperationem reducere. Huc igitur curas intendamus oportet, ut genus hominum in Christiditionem redigamus: eo praestito, iam ad ipsum Deum remigraverit. Ad Deum inquam, non socordem illum atque humana negligentem, quem *materialistarum* deliramenta effinxerunt; sed Deum vivum ac verum, unum natura personis trinum, auctorem mundi, omnia sapientissime providentem, iustissimum denique legis latorem, qui fontes plectat praemia proposita virtutibus habeat.

Porro qua iter nobis ad Christum pateat, ante oculos est: per Ecclesiam videlicet. Quamobrem iure Chrysostomus: *Spes tua Ecclesia, solus tua Ecclesia, refugium tuum Ecclesia* (5). In id namque illam condit Christus, quaesitam sui sanguinis pretio; eique doctrinam suam ac suarum praecepta legum commendavit, amplissima simul impertiens divinae gratiae munera ad sanctitatem ac salutem hominum.

Videtis igitur, Venerabiles Fratres, quale demum Nobis vobisque pariter officium sit demandatum: ut con-

(1) I Cor. III, 11. (2) Io. X, 36. (3) Hebr. I, 3. (4) Matth. XI, 27. (5) Hom. de capto Eutropio, n. 6.

sociationem hominum, a Christi sapientia aberrantem, ad Ecclesiae disciplinam revocemus: Ecclesia vero Christo subdet, Christus autem Deo. Quod si, Deo ipso favente, perficiemus, iniquitatem cessisse aequitati gratulabimur, audiemusque feliciter *vocem magnam de coelo dicentem: Nunc facta est salus et virtus et regnum Dei nostri et potestas Christi eius* (1).—Hic tamen ut optatis respondeat exitus omni ope et opera eniti opus est ut scelus illud immane ac detestabile, aetatis huius proprium, penitus eradamus, quo se nempe homo pro Deo substituit: tum vero leges Evangelii sanctissimae ac consilia inveterem dignitatem vindicanda; adserendae altius veritates ab Ecclesia traditae, quaeque eiusdem sunt documenta de sanctitate coniugii, de educatione doctrinaque puerili, de bonorum possessione atque usu, de officiis in eos qui publicam rem administrant; aequilibratas demum inter varios civitatis ordines christiano instituto ac more restituenda.—Nos profecto haec Nobis, Dei nutui obsequentes, in pontificatu prosequenda proponimus, ac pro virili parte prosequemur. Vestrum autem erit, Venerabiles Fratres, sanctitate, scientia, agendorum usu, studio cum primis divinae gloriae, industriis Nostris obsecundare; nihil aliud spectantes praeterquam ut in omnibus *formetur Christus* (2).

Iam quibus ad rem tantam utamur adjumentis, vix dicere oportet; sunt enim de medio sumpto.—Curarum haec prima sunt, ut Christum formemus in iis, qui formando in ceteris Christo officio muneris destinantur. Ad sacerdotes mens spectat, Venerabiles Fratres. Sacris namque quotquot initiati sunt, eam in populis, quibuscum versantur, provinciam sibi datam norint, quam Paulus suscepisse testatus est amantissimis iis verbis: *Filioli mei, quos iterum parturio, donec formetur Christus in vobis* (3). Qui tamem explere munus queant, nisi priores ipsi Christum induerint? atque ita induerint, ut

(1) Apoc. xii, 10. (2) Gal. iv, 19. (3) Gal. iv,

illud Apostoli eiusdem usurpare possint: *Vivo ego, iam non ego, vivit vero in me Christus* (1). *Mihi vivere Christus est* (2). Quamobrem, etsi ad fideles omnes pertinet hortatio, *ut occurramus in virum perfectum in mensuram aetatis plenitudinis Christi* (3); praecipue tamen ad illum spectat qui sacerdotio fungitur; qui idcirco dicitur *alter Christus* non una sane potestatis communicatione sed etiam imitatione factorum, qua expressam in se Christi imaginem praeferat.

Quae cum ita sint, quae vobis quantaque, Venerabiles Fratres, ponenda cura est in clero ad sanctitatem omnem formando! huic, quaecumque obveniant, negotia cedere necesse est. Quamobrem pars potior diligentiarum vestrarum sit de seminariis sacris rite ordinandis moderandisque, ut pariter integritate doctrinae et morum sanctitate floeant. Seminarium cordis quisque vestri delicias habetote, nihil plane ad eius utilitatem omittentes, quod est a Tridentina Synodo providentissime constitutum.—Quum vero ad hoc ventum erit ut candidati sacris initiari debeant, ne quaeso excidat animo quod Paulus Timotheo perscripsit: *Nemini cito manus imposueris* (4), illud attentissime reputando, tales plerumque fideles futuros, quales fuerint quos sacerdotio destinabitis. Quare ad privatam quamcumque utilitatem respectum ne abetote; sed unice spectetis Deum et Ecclesiam et sempiterna animorum commoda, ne videlicet, uti Apostolus praecavet, *communicetis peccatis alienis* (5).—Porro sacerdotes initiati recens atque e seminario digressi industrias vestras ne desiderent. Eos, ex animo hortamur, pectori vestro, quod coelesti igne calere oportet, admovete saepius, incendite, inflammate ut uni Deo et lucris animorum inhiant. Nos equidem, Venerabiles Fratres, diligentissime providebimus ne homines sacri cleri ex insidiis capiantur novae cuiusdam ac fallacis scientiae, quae Christum non redolet,

(1) Gal. II, 20. (2) Philipp. I, 21. (3) Ephes. IV, 3.
(4) I Tim. V, 22. (5) Ibid.

quaeque, fucatis astutisque argumentis, *rationalismi* aut *semirationalismi* errores invehere nititur: quos ut cavere iam Apostolus Timotheum monebat, scribens: *Depositum custodi, devitans profanas vocum novitates et oppositiones falsi nominis scientiae, quam quidam promittentes, circa fidem exciderunt* (1). Hoc tamen non impedimur quo minus laude dignos existimemus illos e sacerdotibus iunioribus, qui utilium doctrinarum studia, in omni sapientiae genere, persequuntur, ut inde ad veritatem tuendam atque osorum fidei calumnias refellendas instructiores fiant. Veruntamen celare haud possumus, quin etiam apertissime profiteamur, primas Nos semper delaturos iis qui, quamvis sacras humanasque disciplinas minime praetereunt, proxime nihilosecius animorum utilitatibus se cedant, eorum procuratione munerum, quae sacerdotem deceant divinae gloriae studiosum. *Tristitia Nobis magna est et continuus dolor cordi Nostro* (2), quum cadere etiam in aetatem nostram conspiciamus Ieremiae lamentationem: *Parvuli petierunt panem, et non erat qui frangeret eis* (3). Non enim de clero desunt, qui, pro cuiusque ingenio, operam forte navent rebus adumbratae potius quam solidae utilitatis: at verum non adeo multi numerentur qui, ad Christi exemplum, sibi sumant Prophetae dictum: *Spiritus Domini unxit me, evangelizare pauperibus misit me, sanare contritos corde, praedicare captivis remissionem et coecis visum* (4). — Quem tamen fugiat, Venerabiles Fratres, quum homines ratione maxime ac libertate ducantur, religionis disciplinam potissimam esse viam ad Dei imperium in humanis animis restituendum? Quod plane sunt qui Christum oderunt, qui Ecclesiam, qui Evangelium horrent ignorantia magis quam pravitate animi! de quibus iure dixeris: *quaecumque ignorant blasphemant* (5). Idque non in plebe solum reperire est aut in infima multitudine, quae ideo in errorem facile trahitur; sed

(1) I Tim. vi, 20. s. (2) Rom. ix, 2. (3) Thren. iv, 4.
(4) Luc. iv, 18. 19. (5) Iud. ii, 10.

in excultis etiam ordinibus atque adeo in iis, qui haud mediocri eruditione ceteroqui polleant. Hinc porro in plerisque defectus fidei. Non enim dandum est, scientiae progressibus extinguere fidem, sed verius inscitia; ut idcirco ubi maior sit ignorantia ibi etiam latius pateat fidei defectio. Quapropter Apostolis à Christo mandatum est: *Euntes, docete omnes gentes* (1).

Nunc autem, ut ex docendi munere ac studio fructus pro spe edantur atque in omnibus *formetur Christus*, id penitus in memoria insideat, Venerabiles Fratres, nihil omnino esse caritate efficacius. *Non enim in commotione Dominus* (2). Allici animos ad Deum amariore quodam conatu, speratur perperam: quin etiam errores acerbius increpare vitia vehementius reprehendere damno magis quam utilitati aliquando est. Timotheum quidem Apostolus hortabatur: *Argue, obsecra, increpa; attamen addebat: in omni patientia* (3).—Certe eiusmodi nobis exempla prodidit Christus. *Venite*, sic ipsum alloquutum legimus, *venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos* (4). Laborantes autem oneratosque non alios intelligebat, nisi qui peccato vel errore tenerentur. Quanta enimvero in divino illo magistro mansuetudo! quae suavitas, quae in aerumnosos quoslibet miseratio! Cor eius plane pinxit Isaias iis verbis: *Ponam spiritum meum super eum; non contendet neque clamavit; arundinem quassatam non confringet et linum fumigans non extinguet* (5).—Quae porro caritas, *patiens et benigna* (6) ad illos etiam porrigatur, necesse est qui sunt nobis infesti vel nos inimice insectantur. *Maledicimur et benedicimus*, ita de se Paulus profitebatur, *persecutionem patimur et sustinemus, blasphemamur et obsecramus* (7) Peiores forte quam sunt videntur. Consuetudine enim aliorum, praeiudicatis opinionibus, alienis consiliis et exemplis malesuada demum verecundia in impiorum

(1) Matth. xxviii, 19. (2) III Reg. xix, xi. (3) II Tim. iv. 2. (4) Matth. xi, 28. (5) Is. xlii, 1 s. (6) I Cor. xiii, 4. (7) Ibid. iv. 12 s.

partem translati sunt; attamen eorum voluntas non adeo est depravata, sicut et ipsi putari gestium. Quidni speremus christianae caritatis flammam ab animis caliginem dispulsuram atque allaturam simul Dei lumen et pacem? Tardabitur quandoque forsitan laboris nostri fructus; sed caritas sustentatione nunquam defatigatur memor non esse praemia a Deo proposita laborum fructibus sed voluntati.

Attamen, Venerabiles Fratres, non ea Nobis mens est ut, in toto hoc opere tan arduo restitutionis humanarum gentium in Christo, nullos vos clerusque vester adjuutores habeatis. Scimus mandasse Deum unicuique de proximo suo (1) Non igitur eos tantum, qui sacris se addixerunt, sed universus prorsus fideles rationibus Dei et animorum adlaborare oportet: non Marte utique quemque suo atque ingenio, verum semper Episcoporum ductu atque nutu; praeesse nanque, docere, moderari nemini in Ecclesia datur praeter quam vobis, *quos Spiritus sanctus possuit regere Ecclesiam Dei* (2).—Catholicos homines, vario quidem consilio at semper religionis bono, coire inter se societatem, Decessores Nostri probavere iamdiu bonaque precatione sanxerunt. Institutum porro egregium Nos etiam laudatione Nostra ornare non dubitamus, obtamusque vehementer ut urbibus agrisque late inferatur ac floreat. Verum enimvero consociationes eiusmodi eo primo ac potissimum spectare volumus, ut quotquot in illas cooptantur christiano more constanter vivant. Parum profecto interest quaestiones multas subtiliter agitari, deque iuribus et officiis eloquenter disseri, ubi haec ab actione fuerint seiugata. Postulant enim actionem tempora; sed eam quae tota sit in divinis legibus atque Ecclesiae praescriptis sanctae integreque servandis, in religione libere aperteque profitenda, in omnigenae demum caritatis operibus exercendis, nullo sui aut terrenarum utilita-

(1) Eccli. xvii, 12. (2) Act. xx, 28.

tum respectu. Illustria eiusmodi tot Christi militum exempla longe magis valitura sunt ad commovendos animos rapiendosque quam verba exquisitaeque disceptationes; fietque facile ut, abiecto metu, depulsis praejudiciis ac dubitationibus, quamplurimi ad Christum traducantur proveantque ubique notitiam eius et amorem, quae ad germanam solidamque beatitatem sunt via. Profecto si in urbibus si in pagis quibusvis praecepta Dei tenebuntur fideliter, si sacris eoque quos, si frequens sacramentorum usus, si cetera custodientur quae ad christianae vitae rationem pertinent; nihil admodum, Venerabiles Fratres elaborandum erit ulterius ut omnia in Christo instaurentur. Neque haec solum coelestium bonorum prosecutionem spectare existimentur: iuvabunt etiam, quam quae maxime, ad huius aevi publicasque civitatum utilitates. His unanque obtentis, optimates ac locupletes aequitate simul et caritate tenuioribus aderunt vero afflictioris fortunae angustias sedate ac patienter ferent; cives non cupiditati sed legibus parebunt; principes et quotquot rempublicam gerunt, quorum *non est potestas nisi a Deo* (1) vereri ac diligere sanctum erit. Quid plura? Tunc demum omnibus persuasum fuerit debere Ecclesiam, prouti ab auctore Christo est condita, plena integraque libertate frui, nec alienae dominationi subjici; Nosque, in hac ipsa libertate vindicanda, non religionis modo sanctissima tueri jura verum etiam communi populorum bono ac securitati prospicere. Scilicet *pietas ad omnia utilis est* (2), eaque incolumi ac vigente, *sedebit reapse populus in plenitudine pacis* (3).

Deus, *qui dives est in misericordia* (4), hanc humanarum gentium in Christo Iesu instaurationem benignus, festinet: *non enim volentis opus neque currentis, sed miserentis est Dei* (5). Nos vero, Venerabiles Fratres, *in Spiritu humilitatis* (6), quotidiana et instanti prece id ab

(1) Rom. XIII, 1. (2) I Tim. IV, 8. (3) Is. XXXII 18. (4) Ephes. II, 4. (5) Rom. IX, 16. (6) Dañ. III, 39.

Eo contendamus ob Iesu Christi merita. Utamur praeterea praesentissima Deiparae impetratione: cui conciliandae Nobis, quoniam has litteras die ipsa damus, quae recolendo Mariali Rosario est instituta: quidquid Deccesor Noster de octobri mense Virgini augustae dicendo edixit, publica per templa omnia eiusdem Rosarii recitatione, Nos pariter edicimus et confirmamus; momentes insuper ut deprecatores etiam adhibeantur, castissimus Dei Matris Sponsus catholicae Ecclesiae patronus, sanctique Petrus et Paulus apostolorum principes.

Quae omnia ut rite eveniant et cuncta vobis pro desiderio fortunentur, divinarum gratiarum subsidia uberrime exoramus. Testem vero suavissimae caritatis, qua vos et universos fideles, quos Dei providentia Nobis commendatos voluit, complectimur; vobis, Venerabiles Fratres, clero populoque vestro apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die iv Octobris MCMIII, Pontificatus Nostri anno primo.

PIVS PP. X

NOS EL DR. D. JOSÉ MARÍA GARCÍA ESCUDERO Y UBAGO,
por la gracia de Dios y de la Santa Sede Apostólica Obispo de Osma, Camarero Secreto de Su Santidad, Señor de las Villas de el Burgo, Ucero y las dos Quintanas-Rubias, etc., etc.

HACEMOS SABER: Que por promoción de D. Pedro Herranz á la Penitenciaría de Sigüenza, se halla vacante en la Insigne Iglesia Colegial de Soria una Canongía, correspondiente al turno de S. M., la cual deberá proveerse por oposición conforme al Real Decreto concordado de 6 de Diciembre de 1888: á esta Canongía, oído el parecer del Cabildo Colegial, hemos tenido por conveniente asignarle la carga

especial de predicar cada año cuatro sermones de los de tabla en aquella Iglesia, y sentarse diariamente en el confesonario durante el período del cumplimiento pascual, y en las vísperas y días de las principales festividades ú otros de especial concurso de fieles, á las horas y según que determinare el Prelado diocesano.

Por tanto, todos aquellos que, siendo presbíteros ó hallándose en aptitud de serlo *intra annum*, quieran oponerse á la expresada Canongía, deberán presentar en nuestra Secretaría de Cámara, dentro del término de **cuarenta** días contados desde esta fecha, sus instancias acompañadas de la partida de Bautismo, título de Ordenes y de grados si los tuvieren, Testimoniales del Prelado, de quien fueren súbditos, con relación de méritos y servicios, y documento de *Habilitación* los que fueren regulares.

Los admitidos á la oposición practicarán los ejercicios siguientes:

1.º Disertar en latín por espacio de una hora, con puntos de veinticuatro, sobre el que eligiere el opositor de tres tomados por suerte del libro IV del Maestro de las Sentencias, y responder á dos argumentos, en forma, de media hora cada uno.

2.º Argüir dos veces en latín y forma silogística por espacio de media hora cada uno y con puntos de veinticuatro.

3.º Predicar en castellano por espacio de una hora con puntos de cuarenta y ocho, sobre el que eligiere de los tres que le tocaren en suerte, tomados de los Santos Evangelios.

4.º Contestar por escrito á tres preguntas de Teología moral y resolver un caso de conciencia en el espacio de tres horas, en la forma que suele guardarse para los concursos generales de parroquias.

Terminada la oposición y censurados los ejercicios, propondremos á S. M. el Rey (q. D. g.) para su

libre nominación, una terna compuesta de aquellos opositores, que, á juicio del Tribunal, fueren más dignos para el servicio de Dios y utilidad de la Iglesia.

El agraciado, amén de las obligaciones capitulares comunes, tendrá las determinadas especialmente en este Edicto, y no prodrá aceptar cargo incompatible con la residencia y levantamiento personal de todas ellas.

Dado en nuestro Palacio Episcopal del Burgo de Osma, firmado de nuestra mano, sellado con el mayor de nuestras armas y refrendado por nuestro Secretario de Cámara y Gobierno, á treinta y uno de Octubre de mil novecientos tres.—† **JOSÉ MARÍA, Obispo de Osma.**—Por mandado de Su Sria. Ilma. y Rvma. el Obispo, mi Señor, *Dr. Manuel María Vidal*, Arcediano Secretario.

ORDENES GENERALES.

Su Señoría Ilma. y Rvma. el Obispo, mi Señor, ha determinado, con el auxilio de Dios, celebrar órdenes generales mayores y menores en los días 18 y 19 de Diciembre, *Témporas de Santo Tomás Apóstol.* En su virtud los que aspiren á recibirlas, presentarán en esta Secretaría de mi cargo, antes del 20 de Noviembre las solicitudes y documentos necesarios, conforme á lo prescripto en el Edicto publicado con el mismo objeto en 25 de Octubre de 1900.

Los exámenes de Teología Dogmática y moral tendrán lugar los días 3, 4 y 5 de Diciembre, y los de Liturgia, Rezo Divino y canto llano el 6 del mismo mes, debiendo presentarse todos los aprobados al Ilmo. y Rvmo. Prelado en la mañana del 7; y el 9 por la tarde entrarán á practicar los Santos Ejercicios en el lugar que se les designe.

Burgo de Osma 30 de Octubre de 1903.—DR. MANUEL MARÍA VIDAL, *Arcediano Secretario.*

Subjectum Eucharistiae quis est? An infantes, pueri septenes, peccatores, excommunicati ac infideles? Quaeenam obligatio hoc sacramentum suscipiendi?

CASUS

Honorius, sacerdos, jam ab anno confessiones excipit cujusdam pueri novennis, perspicaci ingenio ac morum inocentia comendabilis. Nunc autem fidei rudimentis rite imbutum et Eucharistiae percipiendae percupidum, habito prius parentum consensu, ad Parochum ducit ut eum, praevio examine, ad primam communionem admittat. Renuit tamen Parochus eo quod puer legitimam aetatem nondum sit assecutus; ipse enim in more habet pueros non communicare nisi saltem duodecim attigerint annos, innixus, ut ait, tum caeterorum parochorum communi praxi, tum ipsius rei congruentia cujus duplicem affert rationem nempe, majorem tanti Sacramenti reverentiam et uberiores percipientis fructum. At Honorius parvi pendens allatas rationes, urgente paschali praecepto ipso Paschatis die Eucharistiam puero administrat; quod, ut rescit Parochus, ad Episcopum recursum habet contra Honorium, quasi hic privativum parochorum jus usurpaverit. Episcopus vero totius rei certior factus, casum resolvendum proposuit suo Vicario generali. Quaeritur nunc: quaeenam discretio in re praesenti sit exigenda et quandonam pueri hanc habeant discretionem? An pueros ad primam communionem admittere pertineat exclusive ad parochum? Quid ergo dicendum tam de Honorio quam de parochus in casu?

QUAESTIO LITURGICA.

Quinam ritus servandus est, cum Episcopus sacramentum Baptismi administrat?

Necrologia.—D. Victoriano Andaluz, Párroco de Fuentetoha fallecido hoy, después de haber recibido los S. Sacramentos, Pertenece á la Hermandad. R. I. P.